

[Erna Sørensen.]

behandling. Jeg behøver vel ikke at gå i detaljer med hensyn til behandlingen i landstinget, hvor man fra visse sider klart har givet udtryk for den ængstelse, man nærer ved at følge lovændringerne i den fulde udstrækning, som de nu er fremsat her.

Den højtærede justitsminister fremhævede i sin forelæggelsestale, at slægtskabet gik langt forud for dette kunstige slægtskab, som skabes gennem adoptionsinstituttet. Jeg vil selvfølgelig give justitsministeren ret i, at man ikke i dette institut kommer så vidt, at man kan sige, at der helt bliver ligestilling med slægtskabet, men jeg vil alligevel sige, at meningen med hele vort adoptionsinstitut er dog først og fremmest at tage et barn til sig som sit eget barn, give det den samme opdragelse, den samme kærlighed — har jeg lov til at sige —, som man ville have givet sit eget barn, hvis man havde haft et. Jeg mener, at så snart man piller ved hele dette hovedsynspunkt, at man adopterer et barn for at give det et hjem, for at være far og mor for det, for at tage det som sit eget barn, svækker man vort adoptionsinstitut, og det kan kun være meget væsentlige hensyn, som kan berettigede undtagelser, hvorved en adoption kan blive omstødt.

Vi har jo her i dag drøftet de forskellige muligheder, der har bestået efter den tidligere lov. Jeg er enig i, at der bør være sådanne regler, jeg er også enig i, at man bør gå så langt som til den regel, § 2 indeholder, om, at en adoption kan gå tilbage, hvis barnet lider af sindssygdom, åndssvaghed eller anden betydelig sjælelig mangel, men jeg må desværre sige, at jeg ikke kan følge den højtærede justitsminister videre. Jeg synes, at ved et lovforslag som dette, der ikke har noget som helst med politik at gøre, bør der være næsten enstemmighed, før man kan gå med til en sådan ordning. Det er jo ingen hemmelighed, at den påtænkte ændring har vakt opsigt udover landet; hele landets presse har haft artikler derom, og af mange væsentlige indlæg ser man, med hvilken alvor man behandler denne tilsyneladende ubetydelige tilføjelse til § 2. Jeg ser sådan på det, at vi i høj grad skal søge at få en fælles nordisk lovgivning, men fordi man i Sverige og Norge går så vidt at tage den legemlige mangel med, synes jeg ikke, vi her i Danmark behøver at gøre det.

Jeg er næsten tilbøjelig til at tro, at menneskene er bedre, end man altså i Sverige og Norge regner med. Jeg mener ikke, at man skal have en formulering af loven som den her foreslåede, fordi jeg tror, at de færreste ville søge en ændring af et adop-

tionsforhold, selvom deres adoptivbarn skulle lide af en eller anden legemlig mangel. Jeg synes i og for sig, man gør skade ved at rejse dette spørgsmål. Man vækker derved nye tanker hos de mennesker, som måske sidder og er bedrøvede over og også økonomisk lider under at have et svagt barn, men som alligevel aldrig ville have drømt om at gå så vidt, at de ville have adoptionen omstødt.

Derfor mener jeg ikke at kunne medvirke til denne ordning, og jeg spørger: Hvorfor skal vi egentlig have ordningen, når man på den anden side kan hindre, at man kommer til at adoptere et barn, som havde sådanne legemlige mangler på det tidspunkt, adoptionen forelå til godkendelse i justitsministeriet. Når mødrehjælpen er med til at ordne adoptioner, er praksis jo sådan, at intet barn bliver bortadopteret, før det er klart, at det ikke lider af nogen sjælelig eller legemlig defekt. Der foreligger undersøgelser af slægten for at se, om barnet kan have arvede anlæg, eller om man kan forvente, at der vil komme noget frem i en senere alder, og selvom der vil gå temmelig lang tid, før en sådan adoption kan komme i orden, vil jeg dog langt foretrække, at man ændrer den hidtidige praksis og fører den af mødrehjælpen brugte metode ind i de sager, som måtte blive forelagt det høje justitsministerium, og som altså kommer frem gennem sagførere eller gennem foreninger, der har autorisation til at være med i adoptionsforhold. Sker dette, har man jo slet ikke brug for den ændring, der her er tale om.

Det er muligt, at man ved at se på sagen i et udvalg kan finde frem til større enighed, end der var i det andet høje ting, og jeg er glad ved at høre, at vi får en udvalgsbehandling her, således at vi på ny kan drøfte denne sag. En afgørelse straks er jo ikke særlig påkrævet, idet der, såvidt jeg kan se af bilag 1 i landstingets betænkning, ikke er et eneste tilfælde, der drejer sig om legemlig mangel. Det skulle da være et tilfælde, hvor barnet foruden at lide af psykiske mangler er bløder. Her synes jeg netop, man står overfor vanskeligheden, spørgsmålet om, hvornår en legemlig mangel er så væsentlig, at den kan være medvirkende til, at adoptionen skal gå tilbage.

Retslægerådets udtalelser om, hvornår en sygdom er af en sådan karakter, at adoptionen bør gå tilbage, falder forsvådt heller ikke sammen med de udtalelser, den højtærede justitsminister fremsatte i det andet høje ting. Jeg tænker her på tilfældet sukkersyge, hvor retslægerådet jo